

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

asociace debatních klubů
České republiky

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Projekt OP VK *Debatování napříč osnovami* CZ.1.07/1.1.00/14.0104

TEZE pro Debatní dny

Rozvojové země by se měly raději zaměřit na ochranu životního prostředí než na ekonomický růst.

Oblasti: člověk a příroda- environmentální studia

Popis:

Během industrializace západní země (USA, Německo, Británie) nehleděly na životní prostředí a velmi ho znečišťovaly. Díky této industrializaci zbohatly a až v 2. polovině 20. století se začaly (hlavně pod tlakem veřejného mínění) o životní prostředí více zajímat. Mnohé rozvojové země ještě kompletně neprošly takovým vývojem. Celosvětově se však v současnost klade mnohem větší důraz na ochranu životního prostředí a to zejména proto, že extenzivní znečišťování v rozvojovém světě může ovlivnit celou planetu. Chudé, rozvojové země stojí před výběrem, zda – li investovat do ekologicky šetrných (takzvaně zelených) technologií, které jsou však výrazně dražší, nebo zda se soustředit primárně na ekonomický zisk a to i za cenu ničení životního prostředí. Mezi největší nebezpečí druhého přístupu patří:

- kácení deštných pralesů kvůli zvětšování hospodářské půdy, což by mělo dopad změnu klimatu, neboť deštné pralesy zadržují velké množství CO₂
- znečištění ovzduší způsobené těžkým průmyslem a spalováním fosilních paliv a uhlí, aby se dostalo s bohatnoucí společností vzrůstající poptávce po energii
- znečištění vody a půdy taktéž způsobené průmyslem

Nutno říci, že i když je nyní Čína největším světovým producentem CO₂ (v minulých letech předběhla Spojené státy), největší vinu za současné znečištění planety stále ještě nesou rozvinuté státy, které ještě dnes (i přes veškeré snahy implementovat zelené technologie) znečišťují, ale které hlavně znečišťovaly bez kontroly během svého ekonomického boomu.

PRO

Na ekonomickém rozvoji často závisí naplnění základních potřeb mnoha obyvatel. To jsou lidé, kteří potřebují takové věci jako je jídlo, čistá voda a zdravotní pomoc. I když ochrana životního prostředí je důležitá, tyto věci by měly být naší prioritou. Nedává smysl, abychom za cenu ochrany přírodních zdrojů (z nichž část je obnovitelná) nechali lidi umírat hladu a na nemoci, které s potřebnými prostředky umíme vyléčit

PROTI

Ničením životního prostředí si sami škodíme, neboť ničíme pro nás (tzn. i pro rozvojové země) důležité zdroje. Nejen, že musíme ochránit planetu pro budoucí generace, ale i pro sebe. Mezi zničeným životním prostředím a chudobou regionu bývá často pojítka. Se změnou klimatu probíhá dezertifikace, a proto je už v tak suchých a nehostinných podmínkách stále méně úrodné půdy. Na druhou stranu změna klimatu může způsobit povodně, které rozsahem mnohokrát převyšují každoroční monzunové deště. I když se ochrana životního prostředí může zdát nyní jako zbytečné zpomalování ekonomického růstu, je to jediný způsob, jakým můžeme zajistit udržitelný rozvoj

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

asociace debatních klubů
České republiky

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Projekt OP VK *Debatování napříč osnovami* CZ.1.07/1.1.00/14.0104

Od bohatého západu je pokrytecké a nefér požadovat od rozvojových zemí přísnou ochranu životního prostředí. Vždyť to byly právě dnes rozvinuté země, které ovzduší a životní prostředí vůbec velmi výrazně poškodily během industriální revoluce. Z morálního hlediska nemají bohaté země žádné právo říkat zemím rozvojovým, aby nedělaly to, na čem Západ zbohatl.

Ať už v historii padá vina na kohokoliv, následky nedůsledné ochrany životního prostředí poneseme všichni, změna klimatu bude dokonce mít horší dopady na rozvojové země (zvedání hladiny moří, dezertifikace, povodně a hurikány, na které nejsou dostatečně připraveny). Plné dopady lidské činnosti na životní prostředí si uvědomujeme až nyní, to však nemění na tom, že se všechny státy světa musí snažit, aby zabránily těm nejhorsším scénářům. Obzvláště když velké rozvojové rostoucí ekonomiky jako je Čína a Indie vypouštějí rok od roku více emisí, nebude stačit, když se bude snažit pouze Západ a zbytek světa se bude chovat stále méně ekologicky.

Teprve potom, co společnost díky ekonomickému růstu zbohatne, začne se starat o životní prostředí. Je logické, že nemůžeme po obyvatelích třetího světa chtít, aby považovali ochranu životního prostředí za svojí prioritu, když často nemají ani pitnou vodu a základní léky. I kdyby se vlády snažily implementovat ochrannářskou legislativu, takováto ochrana nikdy nebude efektivní, dokud ji nepřijmou za svou obyvatelé. Je proto lepší, aby země zbohatla a to i na úkor ničení životního prostředí. Až obyvatelé dosáhnou určité životní úrovně buďto začnou sami tlačit na své vlády, aby zmírnily ekonomický růst a přírodu chránily, nebo bude pro vládu jednodušší přesvědčit obyvatele o nutnosti takovýchto opatření.

I když se to na první pohled nemusí zdát, ničení životního prostředí za účelem rychlé industrializace může mít pro danou zemi velmi negativní ekonomické důsledky. Pokud se znečistí voda nebo půda, zdravotní následky pro populaci se dostaví již v průběhu jedné nebo dvou generací. Pokud jsou takové následky závažné (což můžeme předpokládat, že budou s množstvím toxických chemikálií, které současný průmysl používá), vláda bude nucena tuto škodu odstranit. Takové případy můžeme pozorovat například v dnešní Číně. Odstraňování ekologických škod je velmi finančně náročné, takže je šance, že se ochrana životního prostředí již od začátku vyplatí.